آگاهی به سند معیاری از شرائط امام در قرائت بودن

شاگرد: با توجه به فضایی که دیروز تقسیم‌بندی می‌فرمودید این تصویری به ذهن ما آمد که شاید ترجیح قارء به‌خاطر سند هم باشد. یعنی از یک نفر شنیده‌اند که سند آن قوی‌تر است لذا آن را اختیار کرده‌اند و الا محتوا با هم هیچ فرقی نمی‌کند. صرف سند است....

استاد: این مجاهد همین را می‌گوید. می‌گوید یکی از امور مهم در شرطیت امام بودن این است که بتواند سندها را تشخیص بدهد. ضعیفش را، مشهورش را، متواترش را، رمزش را. یکی از مهم‌ترین چیزها این است که کسی که امام در قرائت است راوی را صادق می‌داند اما اشتباه او را می‌فهمد. این مجاهد این‌ها را می‌گوید. می‌گوید کسی که امام است می‌فهمد که این راوی نمی‌خواهد دروغ بگوید اما می‌فهمد که دارد اشتباه می‌کند. «وَهَم»؛ یعنی حتی در سند اشتباه می‌کند. چون وارد نیست و طبقات را به هم ریخته است. ولی کسی که آن‌ها قبول دارند که امام نیست به این صورت نیست. و لذا مرحوم طبرسی در مقدمه مجمع فرمودند، فرمودند چرا این هفت تا؟ فرمودند گفته‌اند «لتجردهم فی القرائه». اصلاً زندگی و عمرشان را برای قرائت گذاشته‌اند. یعنی اصلاً کار دیگری نداشته‌اند. جز این‌که عمرشان را صرف این کرده‌اند. حال شما می‌گویید معصوم نیست، همین‌طور است. اما حال که معصوم نیست، قرائت او، مختار او برای ما مجزی هست یا نیست؟ قرائت او در محدوده خاصی متواتر است. ولی قرائت شاذه هم از او هست. در محدوده قرائات متواتر او در حد مختار او برای ما مجزی است. اما آیا در اختیار او سهو و خطئی شده که ثبوتا صدمه زده یا نه؟ آن بر می‌گردد به این‌که تواتر اختیار او به چه نحوی بوده است. بیشتر باید بررسی شود.چیزی که در کلاس می‌گویند این است که اسم این را نبرید؛ یعنی مختار ائمه سبعه قارء بخواهد طوری باشد که به قطعیت قرآنیت قرآن بخواهد صدمه بزند. اینطور نیست. این‌ها جزء مسلمات فضای کلاسشان است.

بازبینی #2
ایجاد شده 22 آوریل 2024 15:12:37 توسط ... .
به روزرسانی شده 30 مه 2024 09:37:08 توسط ... .